

LYS OG LIV

Utgitt av
MENIGHETSFAKULTETET

Du ber oss til ditt alterbord.
Vi kommer, Herre, på ditt ord
og kneler ned med takk og bønn
for deg, du levende Guds Sønn.

FOTO: LYS OG LIV

LYS OG LIV

UTGITT AV
MENIGHETSFAKULTETET

Redaktører: Rektor Ingemann Ellingsen og administrasjonssjef Erling Servan.
Utkommer 8 ganger årlig. Ekspedisjon: Gydas vei 4, Oslo 3. Postgiro 5 12 87 80.
Bankgiro 8002.31.70896. **Telefon:** Sentralbord 46 79 00. — Bladet sendes gratis til alle MF-foreninger og prostikomitéer for MF, til samtlige menighetsråd i landet og alle navngitte bidragsyttere.

Opplag dette nr.: 31 000

TAKK FOR DIN GAVE!

GAVER:	JANUAR	
	1977	1978
Personlige gaver	107 192	134 306
Studentenes givertj.	5 695	2 050
Sum personlige gaver	112 887	136 356
Offer/kollekt	75 288	67 533
Sum:	188 175	203 889
Foreninger	36 930	38 987
Bøsser og andre gaver	8 637	1 925
SUM «ORDINÆRE» GAVER:	233 742	244 801

Forsidebildet

viser en detalj av altertavlen i Bodin gamle kirke. Bildet er tatt under kandidatbesøket i Bodin menighet i mars 1977.

Salmeverset er fra Salmer 1973 nr. 69, en nattverdsalme skrevet av Svein Ellingsen.

Gaver til Menighetsfakultetet er SKATTEFRIE, og kan fratrekkes i selvangivelsen. (Etter lovendring i 1970.)

Følgende bestemmelser gjelder: «Fradrag etter denne bestemmelsen kan, når tilskuddet (gaven) utgjør mer enn kr 10 000,—, ikke overstige 10 pst. av den skattepliktiges inntekt i det år da tilskuddet gis.»

Kvittering/vedlegg til selvangivelsen blir sendt etter hvert for alle gaver på kr. 50,— eller mer. De som ønsker spesiell kvittering for gaver under dette beløp, bes vennligst gjøre oppmerksom på det.

Gaver til Menighetsfakultetet, Gydas vei 4, Oslo 3:

POSTGIRO: 5 12 87 80 — BANKGIRO: 8002.31.70896.

«... for Herrens ord er blitt meg til hån og spott hele dagen»

En betraktning over Jer. 20, 7—13 for pasjonstiden.

Av forskningsstipendiat

Jan Schumacher.

I Fastetidens tekster hører vi om Jesu kamp mot djevelens motsigelse (Matt. 4, 1—11: 1. s. i faste). Jesus ble fristet med alle verdens riker og deres herlighet, men Han avviste den for den herlighet som han ble viglset til i Johannesdåpen: å bære alles synder. Han levde av det ord som var gått ut av Guds munn: «Dette er min Sønn, den elskede, i hvem jeg har velbehag» (Matt. 3, 17 og 4, 4). Også fra egne disipler måtte han lide motsigelse når Han talte til dem om hvordan han skulle herliggjøres (Matt. 16, 21—23: 1. s. i faste, 2. rekke). Og langfredagen led spotten fra folket: «Andre har han frelst, seg selv kan han ikke frelse...», som en gjenklung av profetordet: «Hvem trodde det budskap vi hørte og for hvem blev Herrens arm åpenbart?» Es. 53, 1.

I Jeremias møter vi en lidende tjener for Guds ord. Baktalelse og trusler var det som møtte ham. Endog dem som levde i fred med ham «lurte på om han skulle falle». Han led under dem som søkte å få overhånd over ham.

Jeremias led fordi Guds ord hadde tatt ham til fange, og dette ord ble ham «til hån og til spott den hele dag». Han ble fortært av nidkjærheten for Herrens hus (Salme 69, 10 og Joh. 2, 17); den hån som var rettet mot Gud, falt på ham (se Rom. 15, 3). For folket ville ikke høre Guds ord, de hadde gjort seg hårdnakkede leser vi i Jer. 19, 15. Hvilken gave de slo vrak på! De vendte ryggen til det ord der Gud gav seg til kjenne som folkets Gud.

Han vil være vår Gud, vi skal ikke gå i blinde og søke andre guder. Hvor stort blir ikke mørket når dette ordet blir vraket! «en evig skjensel, som ikke glemmes!» (Jer. 20, 11)

I kap. 2 i Jeremiasboken kan vi lese om hva det er Guds ord må lide. «Mitt folk har byttet bort sin ære mot det som ikke kan hjelpe» (vers. 11). Hvilken ære har folket vraket? At Gud forbarmer seg over oss og søker oss, uten at vi har fortjent det. I sitt ord byr Han seg fram for å være vår Gud. Dette er Hans dype alvor, som vi skal stole på. Å sette sin lit til noe annet enn den treenige Gud som i ord lover at Han vil gi oss liv og salighet, det er avgudsdyrkelse. Det er å leve

i et mørke, der ingen hjelp er å få. «Allikevel sier du: Jeg er uskyldig, hans vrede har visselig vendt seg fra meg. Se, jeg vil gå i rette med deg fordi du sier: Jeg har ikke syndet» (2, 35). Dette er hovmodets mørke: jeg er fri fra skyld. Jeg trenger ikke den lekedom som Gud tilbyr i sitt ord. Det er dødens avgrunn, sier Augustin, å ikke bekjenne sin synd for Gud. Slik hadde de forlatt Gud, «kilden med levende vann» (2, 13).

Fra urettferdiges leber kom den spott som rammet profeten. Ingen av dem som avviste Guds ord vil gå fri når han taler. For Han er en rettferdig prøver (20, 12). Og den lidende profet ber Herren om at Han må tale det siste ord i denne sak mellom ham og de gjenstridige: «jeg skal se din hevn over dem, for jeg har lagt min sak frem for deg.» Han appellerer til den rettferdige dommer.

«Og Gud har stilt frem til skue sin korsfestede Sønn,» sier apostelen Paulus, «for å vise sin rettferdighet» (Rom. 3, 25 f.). Sist i rekken av alle Guds lidende tjenere, i rekken av alle dem som ble slått, hånet, slått til blods, kastet ut, kommer «sonnen» (Luk. 20, 9 ff.). Guds ord hadde overhånd over Ham (Matt. 4, 4. 7. 10; 26, 42. 54), ja, Han er Ordet (Joh. 1, 1 ff.). Han ble lokket (Jer. 20, 10 og Matt. 16, 22 f.). Han led «redsel på alle kanter» (Luk. 4, 29; Joh. 10, 31. 39) og Han ble forrådt av en «med hvem han hadde fred» (Jer. 20, 10; Joh. 13, 18).

De fikk overhånd over Ham, de drepte livets ord (1 Kor. 2, 7—8). Av urettferdiges hender ble Han nøglet til korset, — etter Guds råd og forutviten (Ap.gj. 2, 23). Ordet

som ble kjød og bodde iblant oss, dette Ord ble gjort til latter og taushet. Men evangeliet forkynner: dette er forsoningen! Dette er Guds kraft, Guds visdom. Evangeliet er ordet om Guds svakhet som er sterkere enn menneskene. Denne evige skjensel er vår nådestol og vår forløsning. Han døde for oss. Vi er dødsdømt under Guds vrede over synden. Han ble dødsdømt av vår urettferdighet. Dette var Guds råd, til vår frelse. Herrens Ord fikk overhånd, til soning for alle våre synder.

«Andre har han frelst, seg selv kan han ikke frelse» (Matt. 27, 42) slik spottet de ham og tolket hans død. Men de visste ikke hva Gud hadde i sinne. «Stig ned av korset», ropte de, men han blev der, naglet fast til vår evige skjensel, under Guds vrede — en forbannelse for oss (Gal. 3, 13).

I den natt da Han ble forrådt tolket Kristus selv sin korsdød, denne himmelropende skam: det utgydes for dere til syndenes forlatelse. Han innstiftet et måltid der vi mottar det ord som ble brakt til taushet: Hans legeme og blod. Det rekkes oss forat vi i dette legeme og blod skal ha liv og salighet.

Og fordi Gud reiste Kristus opp fra de døde står «vår trøst som klippen fast»: Hans død og blod gjelder, «alt dette er av Gud», 2 Kor. 5, 18 ff. Og Den Hellige Ånd som utgår fra Faderen og Sønnen kaller og formanner oss gjennom nådemidlene til tro på vår Herre og Gjenløser.

Mildeste Jesus, du hevner deg kjærlig.
 Sender oss Anden, det løftenes pant.
 Nu ble forsoningen tydet oss herlig,
 Troen den kjenner ditt tilsagn er sant.

L.rev. 439, vers 2.

«Den korsfestede og oppstandne Jesus Kristus»

Av rektor Ingemann Ellingsen.

En av de sterkeste påsketekster vi har er *Luk. 24, 36—43*. Vi vil nå stanse ved tre ting i den teksten som alle sier oss noe helt avgjørende om påsken.

I. Jesus er legemlig oppstanden.

Den gang trodde de de så en ånd (v. 37). Denne tro møter vi senere gang på gang, ikke minst i vår tid. Jesus er nok stått opp fra de døde. Men det hele blir så «åndelig». Det disiplene opplevde blir bare en «visjon». Det ligger nok realiteter til grunn for det de så. Men noen *legemlig*, oppstandelse har ikke funnet sted. Når vi i vår tid møter teologer og andre som bekjenner troen på Kristi oppstandelse, men som samtidig nekter naturunderne i Bibelen, røper vel det at de egentlig legger noe annet i Kristi oppstandelse enn NT gjør. Det er i grunnen ikke nødvendig å tro på underet i Bibelen for å kunne si at Kristus er stått opp fra de døde. Det er jo ikke tale om noen legemlig oppstandelse likevel. Så har det ingen betydning heller om graven var tom. Hans disipler kunne godt «møte han» selv om hans legeme fremdeles lå i graven.

Vår tekst sier nei til dette. Til de som trodde de så en ånd holder han fram sine hender og føtter. De skal *ta på han*. De skal *se*. «En ånd har da ikke kjøtt og ben, som dere ser at jeg har» (v. 39). Så viser han dem sine hender og føtter

(v. 40). Herren er altså *legemlig* oppstanden. Vel har han fått det «Åndens legeme» som oppstandelseskapitlet, 1 Kor. 15, sier at alle troende skal få en gang (1 Kor. 15, 35 ff.). Derfor går han gjennom stengte dører (v. 36). Men det er dog *han* — «det er meg» (v. 39). Selv om hans gamle venner ikke kjenner han fordi han har fått et «Åndens legeme», så er det han.

*«Han er ikke lenger i graven,
Hvor bleknet i døden han lå; —
Jeg levende så ham i haven,
Og aldri så skjonn jeg ham så».*

II. Den oppstandne er den korsfestede.

Jeg har sett alterbilder av *den oppstandne uten naglemerkene*. En av kunstnerne hadde sagt at han ikke orket å gjennomføre Jesu hender og føtter. Vi kan forstå det. Men vi må jo da huske at vi alle var med og drev naglene gjennom Frelserens hender og føtter Langfredag. Bare den som er uten synd kan si at han ikke var med på det, og den syndefrie har aldri levd på vår jord — uten Jesus selv. Så står den oppstandne der på alterbilder ung, sterk og glad. Han er seierherren over synd, død og djevel. Se hvor sterk han virker! Men om han var aldri så ung og sterk — seieren over synd, død og djevel kunne bare vinnes om naglene ble drevet gjennom han inn i korsets tre. Døden er «syn-

dens sold» og djevelen har sin makt fordi vi mennesker på grunn av våre synder er kommet under Guds vrede (1 Mos. 3). Skal disse fordervsmakter beseires må synden sones slik at Gud kan bli forsonet med oss. Bare under Kristi «forsonings vinge» står vi under hans seier over død og djevel. Se Kol. 2, 14 og 15! Fordi «han strøk ut gjeldsbrevet som gikk imot oss på grunn av lovens bud... og tok det bort ved å nagle det til korset» — «avvæpnet han maktene og myndighetene og stilte dem fram til spott og spe da han triumferte over dem på korset». Det var *på korset* han triumferte over dem. Så hjelper den unge og sterke og glade seirende Kristus oss ingen ting om han ikke har naglemerkene. Vi er jo ikke elde fanger som befries, men forbrytere som benådes. Så måtte Jesus stedfortredende gå i døden for oss.

Derfor møter han oss i vår tekst nettopp med naglemerkene (v. 40). Noen annen oppstandne Herre kjenner den kristne kirke ikke. Ja, uten korsfestelsen hadde oppstandelsen vært et tomt mirakel. Den hadde ikke kunnet utrette noe. Bare forstådd som han «ble overgitt til døden for våre synder» kunne han bli «oppreist for at vi skulle bli rettferdige for Gud» (Rom. 4, 25).

Så er det *den korsfestede* som sto opp og lever i dag. Det betyr at den oppstandne som gikk like inn i den himmelske helligdom og stilte seg for Guds ansikt gikk dit «med sitt eget blod... en gang for alle, og således vant han en evig forløsning» (Hebr. 9, 12). Som den gammeltestamentlige øversteprest ikke gikk inn i helligdommen uten med *blod*, gikk heller ikke Kristus inn i himmelen uten det. Men det

var sitt eget blod han bar med seg. Med det står han nå for Guds trone. Så ber han om at Gud vil la hans død komme oss til gode. Ja, det er en sentral tanke i NT at den oppstandne går i forbønn for oss (Rom. 8, 34; Hebr. 7, 25).

Så kommer han også til oss i dag — i ord og sakrament — med sine naglemerkede hender. I disse hender ble vi tegnet i den hellige dåp (Landstad 663 v. 4, Nynorsk 524 v. 4), i den hellige nattverd gir han oss sitt hellige legeme og blod og når evangeliet forkynnes sier han, i det han viser oss sine hender og føtter «Frykt ikke, jeg har gjenløst deg, kalt deg ved navn, du er min» (Jes. 43, 1). Som israelsfolket på den tid dette ordet ble talt ikke ventet noe frelsesord fra Gud mer, hardt anfektet som de var i det babilonske fangenskap, slik skulle heller ikke vi ha ventet noe frelseord fra Gud. Men fordi den oppstandne Herre ved Faderens høyre hånd med all makt i himmel og på jord er *den korsfestede*, lyder evangeliets ord om frelse og evig liv for hver den som tror.

*«Den Herre Kristus, Gud og mann,
For mig fortapte synder
Gikk under dødens bann.»*

III. Den korsfestede er den oppstandne.

For vel femti år siden sørget en prest for å få ny altertavle til sin kirke. Den «gamle» som ble tatt ut var en kopi av den kjente fremstillingen av Jesu oppstandelse som vi har i Bragernes kirke i Drammen. Kopier av denne tavlen står i mange kirker i vårt land og minner menigheten om at «er Kristus ikke stått

opp, da er vårt budskap intet, og deres tro er meningsløs» (1 Kor. 15, 14). Men denne presten ønsket et bilde av Jesus i Getsemane i stedet. Hvilken kjærlighet lyser ikke fram fra han som kjempet der! Men verken Getsemanes kamp eller korsets død blir oss til *frelse* om ikke den korsfestede sto opp. Uten oppstandelse kan vi nok tale store og gode ord om han som lider *med oss*, men ikke om han som lider for oss til vår frelse. Uten oppstandelsen kan vi ikke bli rettferdige for Gud. (Rom. 4, 25). Dette stedet i Romerbrevet sier jo ikke at han ble oppreist fordi vi på grunn av Jesu død alt var blitt rettferdige for Gud. Nei, han ble «oppreist for at vi skulle bli rettferdige for Gud». Det er da også den som tror «at Gud har oppreist ham fra de døde» som skal bli frelst (Rom. 10, 9) Har du videre lagt merke til at ordene «Min Gud er en forsonet Gud, min himmel er nu åpen» står i *påskedagens* høytidsvers. Det er først på påskedag vi synger dette. Så lyder det nok «Det er fullbrakt» allerede på Langfredag. Men dette hadde aldri lydt om ikke denne dagen skulle bli etterfulgt av påskedag. Påskemorgen

griper Gud selv inn og godkjenner Jesu død som en død til soning av all verdens synd og til forsoning med seg. Derfor kan også apostelen si de veldige ordene i 1 Kor. 15, 14 ff. Les dem!

Så er det den korsfestede og oppstandne Herre som gir oss sitt hellige legeme og blod i nattverdens brød og vin. Det er dette vi i den nye liturgien har så fint uttrykt i begynnelsen av nattverdbønnen: «Oppstandne Herre og Frelser, vi lover og priser ditt hellige navn fordi du gav deg selv for våre synder». Han, *den oppstandne* er det som møter oss i nattverden og der gir oss sitt hellige legeme og blod! Var det ikke den oppstandne som kom til oss, hjalp det legeme og blod som han ofret på korset ingen ting. Bare fordi det er den oppstandne som rekker oss sitt legeme og blod fra korsets tre kan vi love og prise han og si at han gav seg selv for våre synder.

*«Krist stod opp av dode
Nu sonet er vår brode!
Ti synger lytt og sjeleglad
Hans menighet i allen stad:
Ære være Gud i det hoie.»*

VÅRE BØNNE- EMNER

- Takk for påskens budskap om den korsfestede og oppstandne Jesus Kristus og be om at dette budskap må bli forkynt klart og rent.
- Takk for alt trofast og godt arbeide i MF's foreninger og støttelag og be om velsignelse i deres virksomhet.
- Takk og be for alle som har tatt i mot tillitsverv i MF's forstanderskap og styre og be for det årlige møte i forstanderskapet mandag 3. april 1978.

Tilbake med takk!

Naturligvis skulle vi valgt et annet tidspunkt for februar-aksjonen vår, å kollidere med morsdag, begynnelsen av vinterferie for ikke å snakke om kuldegrader og snøføyke som kunne ta pusten fra noen og enhver. Men etterhvert som rapportene kommer smilende inn døra her og forteller om enestående mottagelse og fin kontakt og givende samvær og oppmuntring til studiene videre, så er alle bekymringene glemte, selv Wagle rakk møtet sitt på Hamar enda han i farten gikk på Bergenstoget og hoppet av på Roa!

Kjære alle våre gode venner rundt om: Hjertelig takk for all hjelp med februaraksjonen, og for all forbønn. Tenk bare på at all kjøringen gikk

bra på de glatte veiene, enda mange valgte å kjøre hjem på nattetid — Jan Sagen og følge nådde Oslo halv fire mandag morgen etter menighetskveld på Tolga der Egil Storbekken hadde gitt dem godord med på veien, og Valdresgruppa dro rett fra konfirmantfamiliesamling i Vang med hardingfela til Kvalbein og merket nesten ikke de mange milene til Oslo av glede over en fin kveld.

Vi skulle gjerne nevne mange detaljer fra turene, Blåkorshjemmet på Eina der de kom klokka fem om ettermiddagen og ikke slapp avsted før klokka elleve etter mat og møte og samtale og god kontakt eller skoletimene på Gvarv der 5 ferske kris-

HALLINGDALGRUPPEN

På bildet sitter til høyre Ivar Brobakken, Al, som er leder for gruppen. Ved siden av ham Hilde Feldheim, Drammen og Tone Marthinsen, Svelvik. Bak fra v. Arne Roar Stokke, Drammen, Rune Stray, Kristiansand og Øystein Frivold Hval, Ringerike.

HAMARGRUPPEN

På bildet sees fra v. Anders Aschim, Lars Gochman, fakultetslektor Finn Wagle, Vemund Koren og foran Arne Andersen.

tendomsstudenter skulle deles på 3 ungdomsskoleklasser samme time og gjorde det helt flott fortalte rektor, eller aldershjemmet på Lunde der de ikke slapp unna før 490 kroner var overlevet i gave fra pensjonærene eller Brunlanesflokken der to av jentene vrikket ankelen dagen før avreise men kom avgårde med godt humør og samlet stor ungdomsflokk til nattverd gudstjeneste lørdag kveld i Tanum, ja hvis jeg

ikke slutter nå så fyller jeg vel hele Lys og Liv.

Lærere og studenter har fått god kontakt med hverandre, menighetene har fått møte oss på nært hold, og inspirasjonen til studiene er styrket — jo vi har all grunn til takknemlighet. På vegne av alle som kom takknemlige tilbake

Øyvind Hartberg

KAN DU HJELPE OSS?

Familieleilighet eller hus i Oslo eller omland søkes til MF-lærer fra 1. august d.å. Kjøp eller leie. Henv. Kontorsjefen, tlf. 46 79 00, Menighetsfakultetet, Gydas vei 4, Oslo 3.

Nye teologistudenter våren 1978

14 nye studenter tok fatt på teologistudiet ved begynnelsen av dette vårsemestret. Flere av de nye studentene har tidligere tatt eksamen i kristendom mellomfag og de kan derfor — etter språkprøver — gå videre på 2. avd. teologi.

La oss sammen be for disse som nå har begynt teologistudiene.

Bispedømme:	Prestegjeld:	Navn:
Oslo Bispedømme	Bredtvedt Nordstrand Eik	Hæhre, Jon-Berhard Rosenlund Neerland, Svein Theimann, Brit Karin
Tunsberg Bispedømme	Tonsberg Domkirke Borre	Lian, Bjørn Teigen, Nils Borge
Agder Bispedømme	Risør Mandal	Thorsen, Gerd Faye, Ida
Bjørgvin Bispedømme	Asane Alesund	Morvik, Hans Jørgen Narverud, Ulf
Nidaros	Stadsbygd	Sem, Margrete
Sør-Hålogaland Bispedømme	Bodin	Egenæs, Einar
Nord-Hålogaland Bispedømme	Ankenes Karasjok	Mathiassen, Ingeborg Iversen, Johan
Det ev.luth. Kirkesamfund		Asp, Ulf.

I tillegg til disse, vil følgende 8 studenter fra Misjonshøyskolen bli innskrevet for å avlegge 1. avdelings eksamen våren 1978:

Ludvig Bjerkreim, John Olav Dankel, Oddvar Gudmestad, Daniel Kondo, Kjersti Matre, Johannes Nedreliid, Bjørn Rasmussen og Kjell Børge Tjemsland.

Kontorassistent/kontorfullmektig

søkes for tiltredelse snarest.

Vi tilbyr en avvekslende arbeidsdag i et kristent og trivelig miljø.

Arbeidet vil vesentlig bestå i forværelsestjeneste, maskinskriving, arkivarbeid m.m.

Søkere med sekretærlinjen eller lignende utdanning og/eller praksis vil bli foretrukket.

Lønn etter kvalifikasjoner tilsvarende lønnstrinn 5—12/8—13 eller statens lønnsregulativ p.t. 45 903,— — 58 585,—/50 400,— — 61 474,—.

Henv. Findring, tlf. 02 46 79 00.

Menighetsfakultetet, Gydas vei 4, Oslo 3.

Fra våremesterets start

Den 19. januar ble det arrangert fest for nye studenter i MF's festsal. (Vit.ass. Sverre Mogstad, nr. 2 fra høyre, holdt festtalen.)

Den 23. januar holdt professor Ludvig Munthe sin tiltredelsesforelesning. Ved kaffeberdet etterpå sees fra venstre i forgrunnen professor O.G. Myklebust, biskop Fritjov Birkeli, professor Ludvig Munthe og professor Magne Sæbo.

Innbydelse til gjesteforedrag

For en tid siden fikk dekanus brev fra en sokneprest som har inspirert Lærerrådet til å utvide MF's gjesteforelesningsprogram: Vi vil gjerne få innby kandidater og prester i tjeneste til å besøke fakultetet med foredrag over emner som de har spesialisert seg på.

Jeg siterer fra brevet:

«... det måtte være en fin oppgave å stimulere utefolket til å bedrive sin smule teologi i retning av et mål. Når vi tenker på teologiske tidsskrift etc. blir vi litt for skjelven i knærne og makter ikke å løfte blikket så høyt. Likevel er det rundt omkring en del av oss som har interessante emner og tildels ganske inngående lesning akkurat omkring et speciale.

«Jeg kunne tenke meg at man sendte ut et brev til MF-teologe-

ne og innbød til et månedlig «Speakers corner» på f. eks. en forelesning eller en dobbelttime slik at nettopp slike som har noe å fare med kunne stimuleres til å utarbeide et foredrag/forelesning på moderinstitusjonen. Kvaliteten måtte selvsagt prøves.»

Det er dette vi nå vil innby til, foreløpig som en prøveordning: Send oss manuskript til gjesteforedrag! Finner vi det godt og interessant, betaler MF reise- og oppholdsutgifter, samt et lite honorar, slik at studenter og lærere kan få gleden av å høre det og drøfte det. Og ikke bare det: Gjennom en slik to-veis-trafikk knytter vi nye bånd i MF-familien.

På vegne av Lærerrådet

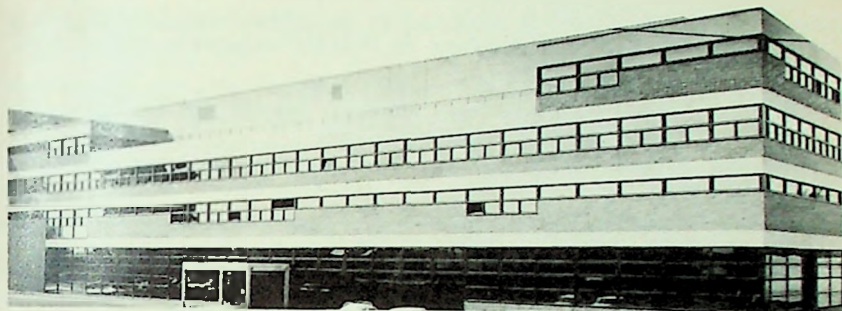
Åge Holter
dekanus

Ny vitenskapelig assistent

Cand.theol. Klara *Myhre* f. 1945, er av MF's styre ansatt som vitenskapelig assistent ved Institutt for kristendomskunnskap for en periode på 1—3 år fra 1. aug. 1978. Klara Myhre tok teologisk embetseksamen ved MF våren 1972 og var deretter kateket i Østre Aker menighet i Oslo i 3 år. Høsten 1977 tok hun norsk mellomfag og våren 1978 går hun på pedagogisk seminar.

Velkommen
til fest på Menighetsfakultetet
Gydas vei 4, Oslo 3

Søndag 2. april 1978 kl. 18.00

(MERK TIDEN!)

Festen arrangeres i anledning Forstanderskapets årlige møte.

PROGRAM

- ★ Tale av generalsekretær Anfinn Skaaheim
- ★ Sang av MF's studentkor, dir. organist Trond Kverno
- ★ «Februaraksjonen 78» — korte glimt
- ★ «Student på MF — hvorfor og hvordan? m/lysbilder og lyd.
- ★ Nye lærere presenteres.

Forstanderskapets formann, res.kap. Håkon Haus og styrets formann, lektor Helge Hallesby, deltar.

Enkel bevertning

Kollekt til MF

Alle hjertelig velkommen!

Stipendier som kan søkes av prester og teologiske kandidater fra MF:

Sokneprest Kristian Mehus og hustru Louises legat

— opprettet 9. desember 1976 —

Legatets formål er å dele ut stipendier til økonomisk trengende studenter fra Nord-Hålogaland, Sør-Hålogaland og Nidaros bispedømmer, som studerer ved MF.

Prester som er utdannet ved MF og tjenestegjør i et av de ovennevnte bispedømmer, kan leilighetsvis også komme i betraktning ved utdelingen til videreutdanning eller kirkelig spesialstudium.

Søknad om stipend sendes innen 1. april 1978 til Menighetsfakultetets styre, Gydas vei 4, Oslo 3.

Inga og Charley Pedersens legat

— opprettet 10. des. 1973 —

Legatet er opprettet med det som formål å dele ut stipendier til teologiske studenter fra Nord-Hålogaland bispedømme, som studerer ved MF.

Prester som er utdannet ved MF og tjenestegjør i ovennevnte bispedømme, kan leilighetsvis også komme i betraktning ved utdelingen.

Søknad om stipend sendes innen 1. april 1978 til Menighetsfakultetets styre, Gydas vei 4, Oslo 3.

Professor Hallesby og hustrus legat

Legatet er opprettet til fremme av vitenskapelig forskning i teoretisk og praktisk teologi. Rentene skal anvendes til stipendier for kandidater og yngre prester (under 50 år) som er utgått fra Menighetsfakultetet og står på Skriftens og bekjennelsens grunn, fortrinnsvis til studier under tjenestefrihet, hjemme eller i utlandet.

Søknaden sendes til Menighetsfakultetets lærerråd på dertil bestemt skjema. Den må være utførlig begrunnet og studieformålet klart angitt. Det vil ansees som en fordel om man i tillegg til søknaden gir en nærmere motivering for sine studieplaner. Det samme gjelder for søkere innenfor praktisk teologi og kirkeliv.

Rapport om anvendelsen av stipendiet sendes Menighetsfakultetets lærerråd.

Søknadsfristen er satt til 30. april. Resultatet av utdelingen kunngjøres 15. juni 1978.

Søknadsskjema fås ved henvendelse til Menighetsfakultetets administrasjon, Gydas vei 4, Oslo 3.

«KIRKEN TRENGER TEOLOGIEN»

Under denne tittel publiseres i disse dager på Luther forlag professor Magne Sæbo's taler ved semester-åpninger og -avslutninger i hans tid som dekanus ved Menighetsfakultetet fra hosten 1975—våren 1977.

HVA STAR MF FOR? Professor Sæbo sier noe om dette i den første av de dekanaler han holdt, «MF — teologi for vår kirke».

Han tar dessuten opp en rekke *aktuelle teologiske emner* som han behandler på en allmenforståelig måte, slik at det blir bidrag til en «teologi for menigheten». Det spesielle ved disse bidrag er at de belyser emnene med stoff fra Det gamle testamente som vanligvis ikke er blitt trukket inn i debatten.

Fra Sæbos forord i boken siterer vi:

«Når jeg nå — ikke uten oppfordring — lar disse taler offentliggjøres (noen av dem har allerede stått i dagspressen), så er det likevel ikke i første rekke på grunn av min markering av MFs tradisjonelle kirkelig-vitenskapelige profil, men mer med tanke på de øvrige talers forsøk på å bringe fram stoff fra mitt eget arbeidsfelt, den gammeltestamentlige forskning; jeg har her gjerne villet si litt om sider ved det gammeltestamentlige stoff som en vel vanligvis ikke har sett, eller gjøre viktige momenter i den gammeltestamentlige teologi fruktbar i en større sammenheng. Og jeg har forsøkt å gjøre det på en allment forståelig måte, forhåpentlig til berikelse av både tro og tanke.

Jeg har tillatt meg å dedisere boken til min avdøde lærer, veileder og venn, professor dr. Andr. Seierstad som var dekanus da jeg ble innskrevet ved fakultetet, og i de første årene av min studietid; hans vennlige vesen gjorde

at det var han blant mine lærere jeg kom til å stå nærmest. Det føltes noe underlig at min første gjerning som dekanus ble den å holde tale ved hans bære, den 22. juli 1975.

Det var naturlig å holde talen for professor Seierstad på nynorsk. Ellers har jeg forsøkt å holde en språklig jamvekt, idet jeg i høstsemestrene har brukt bokmål og i vårsemestrene nynorsk ved åpnings- og avslutningshøytidelighetene.

Inntekten av denne bok går i sin helhet til driften av Det teologiske Menighetsfakultet.»

Boken kan bestilles ved innsending av slippen nedenfor

Til Skrivestua MF, Gydas vei 4, Oslo 3

Navn: _____

Adresse: _____

Postnr. _____

Poststed _____

bestiller eks. av «Kirken trenger teologien» á kr. 30,— + porto kr. 1,40, som sendes med bestillingen, eller betales ved oppkrav.

Ved varig adresseendring vennligst returner bladet med påført ny adresse.

Det kristne menneskesyn

RINGFORELESNINGER 1976
VED LÆRERE PÅ
MENIGHETSAKADEMIET

REDIGERT AV MAGNE SÆBO

Menneskesynet - antropologien - har allerede lenge stått sentralt både i den allmenne samfunnsdebatt og i de ulike vitenskapers forskning og undervisning - også innen teologien. Det synes å være mer aktuelt enn noensinne for.

I bevisstheten om at teologi og kirke bør tale med i den aktuelle debatt, arrangerte Det teologiske Menighetsakademiet i vårsemesteret 1976 en serie »ringforelesninger» om dette emne. »Læren om mennesket» har lange tradisjoner i teologien, tilbake til Bibelen og de ulike bekjennelsesdannelser som alltid vil måtte være av autorativ og normerende karakter i kirken. Boka belyser emnet ikke bare utfra den aktuelle situasjon og dens spørsmålsstillinger, men orienterer også drøftelsene i forhold til det teologihistoriske perspektiv og det bibelske skriftgrunnlag.

Universitetsforlaget